

Forkastes Indstillingen af Udvalgets Flertal, kan det subsidiært slutte sig til Mindretallet.

Skulde Thinget ikke vedtage denne Indstilling, foreslaar Udvalgets Flertal at nedsette de for 2 Lold-formalere ved Landgrændsen opførte 1,200 Rd. for hver til 1,100 Rd., der er et Tillæg af 100 Rd. for hver foruden den Pensjonsret, der gives dem med den faste Ansættelse. Et Mindretal slutter sig ikke til dette Forslag, da Lønningerne for de omhandlede Embeder, hvoraf det ene er aflagt med 1,200 Rd., medens det andets Forretningsomraade siden dets Ansættelse til 1,000 Rd., saaledes som det fremgaar af Motiverne, er blevet endel forøget, ikke af det kunne anses for at være for høit ansatte i Forslaget. Udvalget finder enstemmig, at den Fordeling af Lønningerne mellem de 23 Lold-assistenten, som ligeledes foreslaas i § 2, bør, i Henhold til Fordelingen i Lønningsloven af 2den Juli 1870, undergaa nogen Forandring, hvorved ikke fuldt saa mange komme op til 800 og 750 Rd.

Med Hensyn til Lovforslagets §§ 6 og 9 bemærkes: at Loven af 26de Marts 1870, indeholdende almindelige Bestemmelser om Embeds- og Bestillingsmands Lønningsforhold, bestemmer i § 8, at Love om Godtgjærelse for Embeds- og Bestillingsmands Kontorhold skulle underkastes en almindelig Revision hvert 5te Aar. Udvalget finder derfor ikke tilstrækkelig Anledning til ved nye Love at gribe ind med enkelte Forandringer i de givne Kontorholdslove, før den lovbestemte Revision foreligger. Der foreligger da aarlige specificerede Oplysninger om de Kontorudgifter, som de vedkommende Embedsmænd have haat i Aarenes Løb, og man kan da gennem disse Oplysninger danne sig en mere begrundet Mening om, hvorvidt Forhøielse kunne være nødvendige, end det allerede nu er muligt. Udvalget skal derfor heller ikke udtale nogen Formening om Nødvendigheden af at bevilge de Tillæg til Kontorholdsagodtgjærelser, som ere foreslaaede i § 6 og § 9. Skulde de befindes at være uomgængelig fornødne, inden Revisionen skal foretages, kunne de søges bevilgede paa Finantsloven.

Med Lovforslagets § 11. maa Udvalget ligeledes bemærke, at Lønningslovene af 2den Juli 1870 have Revisionsbestemmelser, som stifte en ny Undersøgelse af de paagældende Lønnings- og Medhjælps-Summers rette Forhold til Forretningernes Betydning og Udstrækning, og deri søger Udvalget atter en Bestyrkelse for Nødvendigheden af sin Mening om, at man ikke uden meget afgjørende Grunde bør ved Lov gjøre enkeltstaaende Forandringer i disse almindelige Love, før den foreskrevne Revision skal foretages, hvor man da kan tage samtlige foreliggende Forhold under en samlet fornyet Overveielse. Denne Betragtning vinder derhos en forøget Styrke, naar det erindres, at man ved Forhandlingerne om de nævnte Lønnings-

love bestemte sig for at lade Revisionsfristen blive 10 Aar i Stedet for den tidligere af 5 Aar, og ansøgte som en Hovedgrund hertil, at man dog ikke med saa korte Mellemrum skulde komme tilbage til de mindre behagelige Forhandlinger om Lønningspørgsmaal. Hvad § 11 særligt angaar, saa er der ikke alene ikke i Lovforslagets Motiver givet nogen nærmere Forklaring i det Enkelte om disse Tillægs Nødvendighed, men der er endog fremført Bemærkninger, som gjøre det endmere uklart for Udvalget hvorledes Tillæget paatænkes anvendt, og hvorvidt det bør bevilges. Udvalget maa derfor ogsaa fraraade Vedtagelsen af denne Paragraf, idet Tilskud til de i samme angivne Medhjælpssummer ville, forsaavidt de erkjendes nødvendige, kunne søges bevilgede paa Finantsloven.

Med Siden af de af Udvalget saaledes fremførte Betragtninger, hvorefter det ikke kan tilraade Lovbestemmelser udenfor den aarlige Finantslov, hvorved de givne Lønnings- og Kontorholdslove i enkelte Punkter forandres, før den lovbestemte Revision skal foretages, maa det dog indrømmes, at der kan gives saa særegne og stærkt fremtrædende Misforhold, hvor en Undtagelse fra denne almindelige Betragtning maa anerkjendes som nødvendig og derved tillige som forvarlig. Dette maa Udvalget erkjende netop at være Tilfældet med Hensyn til de lavere lønede Bestillingsmands Bilkaar, og det samstemmer i saa Henseende med, hvad der er udtalt i Motiverne til Lovforslaget, at deres Lønningsvilkaar ikke staa i det rette Forhold til Livsforbrødenhedernes Priser i de sidste Aaringer, og at Billighed derfor taler for at give et Tillæg til Lønningslovene, hvorved disse Bestillingsmands Kaar i det Mindste delvis kunne forbedres. Man skal derfor tilraade Vedtagelsen af §§ 5, 7, 8 og 10, og det er Udvalgets Formening, at de Bestillingsmænd, der er Tale om i Paragraferne 5 og 7, og hvis Lønning kun er 400 Rd., alle bør have de tilsigtede Tillæg, da det ikke kan forudsættes, at nogen af de Bestillingsmænd, som kunne udføre de omfattende og anstrengende Arbejder, der fordrer af dem, ville kunne leve uden søkelige Savn i flere Retninger med de Priser, der nu ere de gjældende, og man stiller derfor, efter Overenskomst med Finantsministeren, Endringsforslag i den angivne Retning. Særlig angaaende § 10 bemærkes, at Teglegraffisterne ere sammenlignelsesvis overfor Postexpeditører og Postexpedienter stillede uheldig, idet der forlanges mindst lige saa mange og lige saa anstrengende og vigtige Forretninger af hine som af disse, medens deres Lønningsvilkaar ere mindre heldige. Det er derfor Udvalgets Ønske at kunne give dem af disse, der have tjent i mere end 5 Aar en noget heldigere Stilling end foreslaaet, og stiller, ligeledes efter Overenskomst med Ministeren, Forslag til, at de ansøgte Lønningsstillæg forhøies med 50 Rd.